

Prateći čoveka.

Lično verujem da je Gospod učinio divne stvari među nama, ali neki, zbog svog nerazumevanja, sve dovode pod sumnju. Nema ništa loše u samim pitanjima, ako se postavljaju s pravim stavom, ali Sveto pismo kaže da „zbog njihovih pitanja i sumnji, Isus nije učinio mnoga čuda u Nazaretu“. zato što, kada se Isus vratio u Nazaret, počeli su da govore: „Zar Ga ne poznajemo? Nije li On odrastao ovde, i zar mi ne poznajemo Njegovog oca? Nije li to stolarov sin?“ Stoga, pošto su počeli da gledaju sa telesne strane, i videli Ga samo kao čoveka, On je među njima učinio malo čuda.

Duhovi su nevidljivi. „Mi se ne borimo protiv krvi i mesa, nego protiv vlasti i poglavarstva“, govori se u Svetom pismu. Tako i danas: ljudi, koji nemaju duhovnog otkrivenja o delima Božijim preko Njegovog proroka, zadavaće pitanja i čuditi se zašto sledimo čoveka. Telesni um, prirodni um čoveka, uvek je neprijateljski raspoložen prema Bogu.

Izgleda mi da ljudi imaju četiri glavna pitanja o Vilijamu Branhamu, koja im ne daju mira. Ona su: Zašto pratite čoveka? Zašto dajete toliko hvale i slave jednom čoveku? Zašto toliko verujete tim trakama? Šta je sa greškama, netačnostima i protivrečnostima koje je napravio Brat Branham? Na ova pitanja ću odgovoriti istim redosledom.

Ako mene neko pita zašto pratim čoveka, odgovoriću mu pitanjem: Da su živeli u dane Isusa Hrista, u vreme kada niko nije znao ko je On bio, šta bi oni radili kada bi Isus prošao pored njih i rekao: „Sledi me“. Ali, vi ćete reći: „Pa to je bio Emanuel, Sin Božiji“. Tačno, ali koliko je ljudi to znalo, kada je On govorio te reči? Očigledno je bilo nečeg posebnog u tom Čoveku, neka vrsta magnetske privlačnosti koja ih je navela da Ga slede, iako to nisu mogli čak ni sami sebi da objasne. Ali, oni su Ga sledili, i učenici su bili veoma kritikovani, zato što su sledili Čoveka. Zato što je On bio Čovek, u kome je Bog obitavao.

U 1. Korinćanima, 11:1 Pavle je rekao: „*Sledite me, kao što ja sledim Hrista*“ [Sinod. prev.: „Budite imitatori“ - Prev.]. Da li je bilo ko, od Hrišćana tih dana, mogao reći da je slediti Pavla bilo pogrešno? Malo je verovatno, samo ako su bili pravi Hrišćani i razumeli ko je bio Pavle. Ali danas, iz nekog razloga, potpuno isti ljudi, čvrsto uvereni da su učenici ispravno postupili, što su sledili Hrista (iako su Ga tada poznavali samo kao Čoveka), i da su ljudi trebali da slede i Pavla, na osnovu neshvatljive logike, kažu da je pogrešno slediti Brata Branhama, slediti ga, kao što je on sledio Hrista. Međutim, ti isti ljudi ubeđuju druge da ih slede. A ovi će, sa svoje strane, slediti jevandelistu, propovednika ili rimskog Papu, prihvatajući reči čoveka i prateći ga. Oni odbijaju da veruju u bilo šta, ako je to u suprotnosti sa onim što je taj čovek rekao, a ipak nas gledaju i optužuju nas da pogrešno sledimo Brata Branhama.

Drugi prate grupu ljudi u denominaciji, u kojoj se sve svodi i sudi na osnovu onoga, što njihova denominacija uči. U Mateju 24, Biblija kaže da, ako vam dođu i kažu: „*Evo, ovde je Hristos ili tamo; ne verujte.*“ Razmislite o ovome, Isus je sve ove stvari video na kraju, kao

da su bile početak, i rekao je da će se iza zatvorenih vrata okupiti grupa ljudi i sačiniti veroispovesti i dogme, govoreći: „Evo Hrista.“ Evo šta možete da verujete. Mi govorimo - a vi verujete. Sa vama će sve biti u redu, vi ćete dospeti na nebo.“ Ali, Reč tiho upozorava: „Ne verujte tome. Božija Reč jasno pokazuje, zašto to ne može biti od Boga, zato što uvek, kada se Bog obraća ljudima, On govori uvek samo jednom čoveku, a ne grupi ljudi, koji se sastaju iza zatvorenih vrata. I to nije sve, taj čovek mora da bude celim svojim životom posebno spreman za to i da dođe u takav položaj, kada ne govori sam od sebe, nego „Tako govori Gospod“.

Neki nesrećnici tako greše, prateći samo svoje jadno otkrivenje, koje je puno mogućnosti greške, i zbog toga ne mogu da slede poruku Brata Branhama. U većini slučajeva, njihova otkrivenja nisu samo neutemeljena, nego protivreče Samojoj Reči Božijoj. Na primer, Reč kaže: „Gospod, Bog naš, jedan je Bog“. Pa onda, kako neko može imati viziju o tri boga i očekivati da je ona proizašla od Boga? Kako može postojati otkrivenje o takozvanoj trojici, o kojoj se, čak, ni ne pominje u Bibliji, i biti od Boga? Ovo nije ništa drugo, do tradicija Rimokatoličke crkve, ista takva tradicija, kao i Božić.

Brat Branham je poučavao zašto Božić ne može biti rođendan Gospoda. Hristos se rodio u proleće, kada su pastiri bili na poljima. U decembru ih nema na poljima. Otkuda je ovo došlo, odakle je došla ta tradicija? Za to je kriva Rimokatolička crkva. To je bilo samo zato, da pagane i Hrišćani zbliže na zajedničkoj osnovi. Brat Branham to objašnjava u svojoj propovedi „Hrišćanstvo protiv paganizma.“ U Hrišćanstvo je toliko je paganstva umešano, da ljudi više ne razlikuju jedno od drugog, jer su ih tome učili devetnaest vekova. Da bi pagani prihvatili Isusa Hrista, kao Sina Božijeg, morali su da odrede datum Njegovog rođenja. Pošto su pagani već slavili 25. decembar, jedan od najkraćih dana u godini, kao rođendan svog boga sunca, govorili su: „bog sunca“ ili „sin Božiji“, kakva je u tome razlika? Da bi pagani prihvatili Isusa Hrista, kao Sina Božijeg, morali su da odrede datum Njegovog rođenja. Pošto su pagani već slavili 25. decembar, jedan od najkraćih dana u godini, kao rođendan svog boga sunca, govorili su: „bog sunca“ ili „sin Božiji“, kakva je u tome razlika?

Pasha (Uskrs, prev.) je još jedan primer toga, kako tradicije ljudi zamenjuju Reč Božiju. Ovo ime potiče od imena vavilonske boginje Ištar [na engleskom jeziku reč Pasha (Easter) zvuči kao „Ister“ - Prev.], čiji je legendarni magični zec polagao šarena jaja, predstavljajući pol i plodnost. Paganski koncept su spojili sa Hrišćanskim praznikom vaskrsenja Hrista, kako bi to bilo prihvatljivo paganima.

Pagani su obožavali bogove sunca, zemlje i meseca. Istinit koncept jednog Boga je morao da se kombinuje sa paganskim konceptom, tako da su iz titula Oca, Sina i Duha Svetoga, koje se pominju u Reči, razvili trojedinog Boga. Ali, nisu mogli da nateraju Jevreje da to prihvate, jer Reč kaže da je „*Gospod Bog jedan Bog*“. Elohim, uvek prisutni, samodovoljni Bog, objavljivao se kao Bog Otac u Ognjenom stubu, kao Bog Sin u Hristu i kao Bog Duh Sveti, kada Ga je Duh poslao u obliku ognjenih jezika. Taj isti Bog u tri službe, Gospod Bog naš. To nije doktrina Jediničara, to je ono što Biblija uči.

Neki kažu da postoji kontradikcija, i kažu da će radije raditi ono što je Isus rekao, nego ono što je Petar rekao. Kako je to glupo, jer, ako oni vade Dela 2:38 iz Biblije sa takvim uspehom,

oni mogu da izvade i druge odlomke u koje ne veruju. Pa, zašto ljudi veruju da je krštenje „u ime Oca, Sina i Svetoga Duha“ pravilno krštenje, i da je potpuno u skladu sa Isusovim učenjem? Zato što je Isus tako rekao? Sam Isus je rekao da će se „oproštaj grehova propovedati u Moje ime“ - u ime Gospoda Isusa Hrista.

Pa, koje je ime pod nebom, kojim se svi moraju spasiti? Ime Gospoda Isusa Hrista. Otac nije ime, to je titula. Ja sam otac svoje dece, muž svoje žene, sin svojih roditelja, ali ja sam jedna ličnost, i zovem se Peri Grin. Moje ime nije „otac“, nije „muž“, nije „sin“. Tako je i sa Spasiteljem ovoga sveta. I, najvažnije, tako mora biti i sa Nevestom! Ona mora nositi Njegovo Ime.

U knjizi Otkrivenja čitamo da je prvo delo u crkvama bilo, da su počele da se odriču Njegovog imena. Umesto imena, usvojili su titule, jer su Rimokatoličkoj crkvi bila neophodna tri boga, koji bi odgovarali verovanjima pagana. Ali, kada je Brat Branham to otkrio, i pokazao im u Svetom pismu, oni su to odbacili, sa rečima: „Naša denominacija to ne uči.“ Oni su spremniji da se oslone na verske dogme, lične snove i otkrivenja ili učenja drugih ljudi, nego na utvrđenu Reč Božiju, koju je doneo Njegov prorok, i koja je zapisana u Bibliji.

Ali, ako vi mene pitate da li sledim nekog čoveka, odgovor će biti „da“, u meri u kojoj je taj čovek doneo Reč Božiju „Tako govori Gospod“. Pitaju me da li smatram, da govorim o njemu previše. Ne, ja govorim nedovoljno. Shvatate, ja ne slavim telo Brata Branhama, ja slavim Boga u njemu. U Galatima 1:24, Pavle kaže da, kada su ljudi videli sva dela, koja je Bog učinio kroz njega: „Proslaviše Boga u meni“ [Sinod. prev.: „I proslavljaše Boga za mene“. - Transl.]. Šta znači proslavljati Boga? Reč „slava“ znači veliku čast, pohvalu ili počasti onom čoveku, koji je postigao nešto važno ili vredno truda. I, bez ikakvih opravdanja, kažem vam da je, preko Brata Branhama, Bog učinio sa mnom jednu od najvažnijih i najvrednijih stvari. On je skinuo veo slepila (ljudskih tradicija) sa mojih očiju, i otkrio mi Sebe, da bih ja svojim očima mogao da vidim i gledam divno viđenje Božije.

Proslavljati znači učiniti proslavljenim, odavati slavu, uzdizati, poštovati, govoriti o tome uzvišenije, lepše, važnije, nego što to zapravo može biti. Znam da u 1. Korinćanima, 10:31, Biblija kaže: „Šta god činite, činite na slavu Božiju“, i u 1. Korinćanima 1:31: „Ko se hvali, neka se hvali Gospodom.“ Ali, hoću da vam kažem da je za mene Bog Njegova Reč. „U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Reč beše Bog... i Reč postade telo i nastani se među nama.“ Kako se njegovo otkrivenje produbljivalo, Jovan je Boga video na tri različita načina: prvo kao Čoveka, zatim kao Reč, a zatim kao Svetlost.

Neki kažu da previše preuveličavamo ono što se dogodilo. Ako je to od Boga, onda nikako! Čoveka možete previsoko veličati, ali Boga nikada ne možete veličati previše. Prosto je nemoguće da čovek previše veliča Boga. Ako je Bog nešto rekao, pa ispoljio, ispunivši to, ja se ni malo ne plašim da to proslavljam. Ako je to došlo preko čoveka po imenu Vilijam Branham, proslavljaću Boga u njemu. Neću da se izvinjavam zbog toga, samo mi je drago što to vidim, i žao mi je onih, koji ne vide.

Ponekad se pitam zašto mi je Bog dozvolio da to vidim, ali, dogodilo se tako, jer je sve bilo unapred određeno. Pogledajte kako je bilo u danima Izraela, kada se Mojsije pojavio u areni.

Mnogi Izraelci su bili mnogo poznatiji od Mojsija, ali Bog je izabrao Mojsija da bude taj čovek. Danas niko ne izražava nezadovoljstvo, kada se proslavlja ime Mojsijevo; svi znaju da to nije učinio Mojsije, nego Bog u Mojsiju. Sinovi Izrailjevi do danas jako vole ime Mojsije, jer je on bio čovek poslat od Boga u njegovo vreme. Danas se ništa nije promenilo. Bog je rekao da će On poslati čoveka u duhu Ilijinom, koji će ispraviti i obnoviti sve, što je skrenulo u zabludu; Bog je upravo to uradio, poslavši ga u liku Vilijama Mariona Branhama, i ja slavim Boga u njemu.

Ljudi pitaju za naše poverenje u kasete. Ljudi dolaze u Tabernakul Tuson, sedaju na klupe i spremaju se da čuju propoved. Ja često stavljam kasetofon na propovedaonicu, obično ljudi imaju tu propoved u rukama, koju je štampala Izdavačka kuća "Izrečena Reč", i Brat Branham propoveda sa trake. Neki ljudi to ne odobravaju, jer kažu da je taj čovek umro, da ga više nema. Pa šta, i Pavle je umro, njega takođe više nema, ali je doneo i još uvek nosi Reč Božiju. Možda je nekima ova izjava zvučala alarmantno. Čujem pitanje: „Čekaj malo, hoćeš da kažeš da su te trake Reč Božija?“ Da, to je ono što kažem, ali ljudi ne razumeju zašto to govorim. Svakodnevno propovednici i jevandelisti objavljuju štampane materijale, za koje tvrde da su Reč Božija, ali se oni, koji nam postavljaju to pitanje, na tome ne zaustavljaju.

Šta je Reč Božija? Biblija? Zašto se zove Biblija? Zašto se zove Sveto pismo? Zato što je ona prvobitno napisano rukom, eto zašto. Ali, danas je reč „Sveto pismo“ postala sinonim za reč „Biblija“. Kada mi priznajemo da je neka izjava u skladu sa Svetim pismom, mislimo da se slaže sa Rečju Božijom. Reč „Biblija“ potiče od grčke reči „biblika“, što znači „zbirka spisa“. „Biblio“ znači „mala knjiga“. „Biblos“ znači „papirus“ ili „svitak“. Ali, sama knjiga Hrišćanstva, koju mi nazivamo Biblijom, je zbirka, kako Starog, tako i Novog zaveta. Rimokatolici imaju svoje ime za svoju knjigu, koja uključuje i druge knjige, i to zovu Svetim pismom. Jevreji priznaju Stari zavet, Toru, kao Sveto pismo. Muslimani priznaju Kuran. Mormoni imaju svoju knjigu. Ali svi to zovu Sveto pismo. To je njihova Biblija.

Mene čudi to, da me ljudi, ponekad, pitaju iz koje knjige je Brat Branham dobio ovu ili onu ideju. (Kao da je od toga postajalo nepogrešivo ono što je napisano u knjizi.) Kako je on to znao i kako se to dogodilo? Pročitao sam mnogo stvari u knjigama, koje nisu bile istinite! Dakle, Jevreji imaju zakon koji je napisao Mojsije, prvih pet knjiga Biblije, i kao odgovor onima, koji žele da znaju odakle je Brat Branham dobio određene stvari, pitam ih kako je Mojsije znao da je Bog stvorio svet u šest dana ? On nije bio tamo. Odakle je došlo sve što je Mojsije napisao u svojim knjigama? Bog mu je to otkrio, eto odakle. Zašto? Jednostavno zato, što je bio prorok.

Tačno tako se desilo i u naše vreme. Ljudi kažu: „Ali sve se već nalaziu Bibliji.“ To je apsolutno tačno, ali mi ne razumemo sve što je u toj knjizi. Na primer, Danijel je govorio da postoje tajne, koje ljudi ne znaju, i da će to biti otkriveno na kraju vremena. Jovan Bogoslov je u viziji video stvari, koje nije mogao ni da zapiše; ali mu je bilo rečeno da će se to otkriti na kraju vremena. Kako Bog nešto otkriva? Slanjem Svoje Reči, preko proroka. Uvek je bilo tako. Mojsije je napisao istoriju od samog početka - po otkrovenju. Jov je zapisao svoja lična iskustva. David je napisao psalme. Razni proroci su pisali o događajima i zbivanjima svojih dana i beležili svoja viđenja. Sve se to zove Sveto pismo, Reč Božija.

Da li su oni to mogli da prihvate u, recimo, Jeremijinim danima? Ili su morali da čekaju nekoliko godina, dok ne bi videli ispunjenja proročanstva? Matej, Marko, Luka, Jovan - svi su oni zapisali to što su videli. U Kološanima 4:16, Pavle kaže o svom rukopisu: „Kada se ova poslanica pročita među vama, učinite da se ona pročita i u crkvi u Laodikiji; i oni, koji su iz Laodikije, neka pročitaju i oni“. Da je isti stav preovladao među ljudima u Pavlovo vreme, koji dovodi u pitanje snimke propovedi Brata Branhama, oni bi pitali šta Pavle misli da je? „Kakav apsurd! „Imamo svog pastira“, rekli bi, „on sam može da nam propoveda“.

Dakle, kada ljudi pitaju zašto puštamo trake na našim sastancima, ja jednostavno, kažem da im treba otkrivenje o tome ko je taj čovek i šta je rekao. I opet, u 1. Solunjanima 5:27, Pavle je rekao: „*Zaklinjem vas Gospodom, da pročitate ovo pismo svoj svetoj braći.*“ Zašto? Zato što je to bilo „*tako govori Gospod!*“ Ne zaboravljajte to, da nam je sada lakše sa time se složiti, ali u onim danima, kada je napisano i predato, to je bilo jednostavno pismo čoveka, napisano crkvi. Isto tako je i sa trakama: iako ih ljudi doživljavaju samo kao propovedi čoveka, upućene skupštini, ali to je Reč Božija ovoj generaciji. To je „*ovako govori Gospod*“. Uostalom, Pavle je napisao dve trećine Novog zaveta, i sasvim je prirodno da ga prepoznamo kao prvog glasnika. On je bio glasnik efeškog crkvenog doba. Pavlovi rukopisi su korišćeni za rešavanje važnih pitanja. Recimo da je trebalo izabrati đakona, koje je osobine morao da ima? Odgovor se mogao naći u Pavlovom prvom pismu Timoteju, trećem poglavlju: „*Đakon mora biti muž jedne žene...*“ Ako predloženi đakon nije ispunjavao kvalifikacije koje je Pavle (autoritet) utvrdio, on nije bio prihvaćen. Sve je bilo jasno i precizno. Isto je i sa nama danas, koji pratimo Božijeg glasnika za ovaj period, potvrđenog baš onako, kako je Pavle bio potvrđen. Ako se pojavi pitanje, mogu reći: „Hajde da se okrenemo trakama za odgovor.“

Sakupljeni zajedno, spisi i rukopisi su postali Biblija. Jovan Bogoslov je, na ostrvu Patmos, imao tako fantastične vizije, koje su zapisane u Bibliji, da, ako bi se išta slično dogodilo danas, veliki teolozi i poglavari denominacija bi odlučno odbili da prihvate bilo šta slično, i propustili bi najdivnije otkrivenje na svetu. Isus je rekao da se Sveto pismo ne može narušiti, i nazvao ga je Rečju Božijom. Jednom je On rekao: „*Istražujte Sveto pismo (napisani Stari zavet), jer mislite da u njima imate večni život.*“ Ali, odakle je došlo Sveto pismo? U 2. Timoteju 3:16 Reč kaže: „*Sve je Pismo nadahnuto od Boga i korisno je za poučavanje, za ukor, za popravljavanje, za obuku u pravednosti.*“ U 2. Petrovoj 1:20 čitamo: „*Znajući prvo ovo, da se ni jedno proročanstvo Pisma ne može samo rešiti. Jer proroštvo nikada nije bilo izrečeno po volji ljudskoj, nego su ga govorili sveti ljudi Božiji, podstaknuti Duhom Svetim.*“

Danas govore mnogi, koji nisu Duhom Svetim pokrenuti da govore. I mnogi kažu da veruju poruci Brata Branhama, ali u stvarnosti su samo izdemonstrirali svoju sposobnost da slušaju trake i čitaju. Da oni zaista veruju, praktikovali bi ono što čuju. Oni odbijaju da slušaju propovednike, koji propovedaju poruku, kada je sam prorok pozivao propovednike da propovedaju i postavio ih u službu. I Reč kaže: „*Vera, dakle, dolazi od slušanja, a slušanje od Reči Božije.*“ I opet: „*Kako čuti, bez propovednika? A kako propovedati ako oni nisu poslani?*“ Kada kažu da propovednici nisu potrebni, oni su pogrešno slušali proroka. Na primer, neki ljudi, čuvši od proroka da je obrazovanje od đavola, odmah izvode svoju decu iz škole. Ali on nije rekao da to rade, i on to nije radio svojoj deci.

Amos 3:7 kaže: „*Jer Gospod Bog ne čini ništa, ne otkrivši tajnu Svoju slugama Svojim, prorocima.*“ Na taj način, ovo i jeste Božiji način otkrivanja tajni - preko Svojih proroka. Da je bilo nekako drugačije, onda bi se Sveto pismo prekršilo, a Isus je rekao da se Pismo ne može prekršiti. Eto zašto ja kažem da su trake naše pismo za današnji dan; oni su za nas odredba, autoritet, priručnik i putokaz, izrečeni, ne voljom čoveka, nego svetim čovekom, pod pomaganjem Duha Svetoga. Te trake su snimci vizija i iskustava, koji donose „Tako govori Gospod“ Nevesti. Rekao nam je da slušamo snimke. Rekao je da su oni Poruka. Pa ipak se postavlja pitanje, kako čovek može biti toliko samouveren, da ono što govori, smatra Rečju Božijom? Odgovor je ovakav: Pavle je bio isto tako samouveren. Dok je bio na palubi broda, Pavle se okrenuo ka kapetanu i rekao: „Ne pušajte nikome da skače preko palube, jer je anđeo Gospodnji stajao sa mnom i rekao da ćemo svi biti spaseni, samo ćemo izgubiti brod.“ Bilo je to protivno uobičajenoj mudrosti, ali on je imao „Ovako govori Gospod“. I on je stajao uz to, rizikujući svoj život. Oni su hteli da ubiju zatvorenike, kako bi ih sprečili da pobegnu, i Pavle im je to zabranio, znajući da bi time oni prekršili Reč Božiju.

Da, Pavle je bio samouveren, ali je bio u pravu. Pred carem Agripom, Pavle je bio toliko samouveren, toliko uveren da je u pravu, da je rekao: „*Molio bih se Bogu da, ne samo ti, nego i svi koji me danas čuju, postanu takvi, kao ja, osim ovih veza.*“ To nije bila licemerna samopravednost, prosto je on znao da je u pravu. Upravo to ubeđenje ga je i dovelo dog stanja, da je mogao da ustane u Jerusalimu i kaže: „*Sledite me, kao što ja sledim Hrista*“. On je znao da će i drugi, takođe, dolaziti sa otkrivenjima, pa je u Galatima 1:8 napisao: „*Ali, ako bismo vam čak mi, ili anđeo s neba, propovedali Jevanđelje drugačije od onoga što smo vam mi propovedali, neka je proklet.*“ Na taj način je zaštitio ono što je rekao, čak i od sopstvenog mešanja. Taj čovek je znao o čemu priča. Znao je da služi nepromenljivom Bogu, i da mu je Bog dao Svoje reči.

Brat Branham mi je jednom rekao: „Brate Peri, ako ti ikada kažem: 'Ovako govori Gospod', i to se ne obistini tačno onako kako sam rekao, nemoj me više nikada slušati!“ Rekao je da bi to značilo, da se on sam umešao. Tako da to nije govorio Brat Branham, nego sveti čovek pod nadahnućem Svetog Duha, koji je doneo Nevesti poruku tajni.

U 1. Korinćanima, 14:37, Pavle je napisao: „*Ako neko sebe smatra prorokom ili duhovnikom (ovo upravo odgovara današnjem danu), neka razume da vam pišem, jer su to zapovesti Gospodnje.*“ Zato, kada mi čovek danas dođe i kaže da je prorok, napravim jednostavan test, prosto ga pitam da li veruje da je Brat Branham prorok sa Ilijinim duhom, i, ako ja znam da on ima dovoljno znanja da razume moje pitanje, i ako on to negira i odlazi, onda znam da on nije taj za koga se izdaje. On može da kaže šta hoće o sebi, ali prorok ne poriče Reč iz ljubomore. Sećam se dede Markonde, kako je Bog iskoristio njega i njegovu ženu, među Italijanima širom zemlje, ali, kada je on čuo tu poruku, rekao je: „Ovo je prorok.“ Ljudi su ga pratili, ali je on u svakoj prilici svakoga pitao: „Jesi li čuo Božijeg proroka?“ Nikakve ljubomore. Ako neko kaže: „Bog govori kroz mene“, onda oni ne trebaju da budu ljubomorni, ako Bog govori kroz još nekog drugog.

Veoma je važno pridržavati se Reči koju je doneo glasnik. Čujem kako ljudi govore: „Ali Branham je napravio greške. (Kao prvo, prorok je rekao: „Ako vi mene volite, zovite me Brat Branham.“) Kažu da postoje protivrečnosti, ali ja kažem da ja ne nalazim ni jedne. Zanimljivo,

možda oni imaju u vidu takve prividne protivrečnosti, kakve postoje u Reči. Na primer, Matej 28:19 kaže: „Otac, Sin i Sveti Duh“, ali Dela 2:38 kažu: „Isus Hristos“. Zar je to kontradikcija? Ne, to je nedostatak otkrivenja. U Bibliji nema kontradiktornosti, samo nedostatak pojedinačnog otkrivenja. Ljudi uzimaju stihove koji govore: „Ne misli na život svoj, šta ćeš jesti... Pogledaj ljljane poljske... A ja ti kažem, ni Solomon u svojoj slavi nije bio obučen kao oni,“ i oni postaju zabušanti. Ali, neka pročitaju gde piše: „Idi mravu, o, parazite; pogledaj njegove puteve i naučite se mudrosti“, druga je strana balansa. Poslovice 26:4 i 5, sadrže klasičan primer prividne kontradiktornosti u Božijoj Reči. Stih 4 kaže: „*Ne odgovaraj bezumniku po njegovoj ludosti, da i ti ne postaneš kao on.*“ I stih 5 kaže: „*Odgovaraj bezumniku po njegovoj ludosti, da ne bi postao mudar u svojim očima.*“ Da li je ovo kontradikcija? Ne, sve je u otkrivanju prikladnog i neprikladnog načina da se nosite sa glupošću glupe osobe.

Isto tako, u poruci Brata Branhama nema kontradiktornosti. Ni jedne. Međutim, ima ljudi koji pogrešno razumeju ono što je on rekao. Sveta pisma su uravnotežena. Poruka je uravnotežena. Kada sam prvi put rekao Bratu Branhamu: „Gospodine, vidim da ste vi prorok sa Ilijinim duhom“, on je odgovorio: „Brate Peri, održavaj balans u Svetom pismu.“

Za mene je Poruka duhovni autoritet, ali teško mi je da o njoj razmišljam kao o Svetom pismu, jer nije napisana rukama. Ali, ni malo ne oklevam da kažem da je to „tako govori Gospod“. Zato kažem da je to Reč Božija.

Neki se plaše, jer znaju da Reč upozorava da se ne oduzima ili dodaje u Bibliji, ali ne treba da se plaše, jer poruka Brata Branhama nije kriva ni za jedno ni za drugo. Ona je samo to ispunila (kako je rečeno u Samojoj Reči o poslednjim danima). Shvatate, u napisanoj Bibliji je sve završeno, ali nije otkriveno. Poruka je otkrila i „oni koji imaju oči da vide, vide to“. Isto tako, „čuju oni koji imaju uho“. Ali, neće svi to videti, i neće svi to čuti, jer će početi da primenjuju telesna tumačenja na duhovno otkrivenje, i, kao rezultat toga, neće videti, niti čuti šta je Bog učinio u ovoj generaciji.

Sledim čoveka, Brata Branhama, kao što je on sledio Hrista, i slavim Boga u njemu, i kažem da je ono što je doneo ovoj generaciji, bila Reč Božija Nevesti.

<http://www.believersnewsletter.org>

Translation. info.bnl.ministries@gmail.com